

# Ey Sefil Kalemim Payidar Ol

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mart 2024

“Sonra içime ve hatta dışıma kapandım. Küsmek gibi bir şey. Bir çeşit gölge fesleğeni. Bir çeşit olmayan hayat. Zaten hiçbir şeyi kararında bırakamamak ve ortasını bulamamak gibi bir sorunum var benim. Epeyce göçebe yaşadım, sadece iki valizim oldu. Bir yığın insan tanıdım. Ama hep yalnızdım.”(Alıntı)

Melun bir coğrafyada saklı masallar.

Rengim solgun yüzüm çatlak sözcüklerin isyan yüklü yüreğimse mezar sessizliğinde...

Zarf atan hegemonyası dalgalı denizlerin ve dalgalı saçlarıma eşlik eden kelebek mizaçlı şiirler tayfası.

Hazzın doruğunda bir şiir yazmalıyım.

Canımı daha çok yakın ve ben ses etmeden kolaylıkla sevebilmişken sizi izin verin de bu sefer en yüce nefreti besleyim size ve ellerimle beslediğim aşkın cefasını çekerken izin verin bu sefer sefasını süreyim yalnızlığın el değmemiş diyarlarda balta girmemiş duygular hükmünde balyalarca şiire denk gelmenin neşesiyle izin verirken de size canım daha çok yansın diye.

Yalnızlığın vuku bulduğu ömrün irsaliyesi.

Aşkın hüküm sürdüğü sırlı aynalar muhiti.

Acı.

En dik aç.

En dik başlı aşk.

Surelerle dolu iken yüreğim...

Suretlerin taş döktüğü.

Saatimin kuma dökülürken böbreklerimden değil yüreğimden de kan çekilirken...

Kan tuttu beni yine.

Önce aşk idi tutan elimden.

Sonra kalem.

Matemin dibini gördüm nakşeden yeni güne dualar sundum ve en çok ben sevdim.

Ruhumun değişmez rotası ve notası:

Hep mi sol hep mi sol anahtarı açan yüreğimin kapısını lakin geçiş hakkı tanımayan yabancılara çünkü ben en çok sizi, tanıdık bildim en çok hüznün iken en tanıdık duygu üzen varlığınızla yosun tuttu mealim.

Ve işte şerh düştüğüm aşkın doğası ve duayeni iken şiirler.

Şiirler meclisinde geçerken hayatım ve verdiğim her es iken kükreyen yüreğimden sökün eden heceler.

Hem ulağı aşkın hem uleması.

Rölantiye aldığım mutluluğun dünyası.

Afakanlar basan yürekler kasabası:

Bir ben ve bir ben daha...

Birden fazla da ben iken saklı iken iç dünyamda.

En kibar isyan en kibar sitem ne mi?

Metruk düşlerin dahi inzivaya çekildiği ve kükremesi göğün:

Aşka zimmetli yalnızlık...

Ey, sefil kalemim payidar ol.

Payidar olalım aşkın hicretine konuşlu yaralı yamalı kalpler sokağında kimseye de fiske dahi vurmazken fitnelerin değil fırari yalanların hiç değil fedaisi olalım aşkın sadece aşkın firarisi.

Gökte saklı aşk.

Yerküre girmişken de cihan yedi katın dibine.

Dibe vuralım varsın.

Veryansın etsin kuşlar ve aşkın v/edası saklı kalsın.

Akça pakça göğün masumiyetinde.

Seken kalbin nezdinde.

Hurafe olsa ne ki mutluluk yeter ki sevelim biz ömür el verdikçe.

Noksanım.

Noksanız.

Duygular yerle yeksan.

Hicranda saklıyız.

Bizler hüznün erbabı ve aşkın eşrafı.

Ümmeti İlahi Aşkın ve kodaman gölgeler dünde kaldı.

Beyaz.

Naz.

Niyaz.

Hıçkırık değil haykırış değil:

Umudun dinmezken vardiyası.

Aşkın sonlanmazken nazı ve nöbet geçiren havalesi yüreğin, öznesi seferi hayallerin...

Meczip ruhlar bulvarı.

Yol geçmez hanı.

Söküklerin nidası.

Ben ki.

Biz ki...

Varsın olalım işin ehlinde vücut bulalım ve terzi olduğumuz kadar terazide saklı İlahi Adalet ile vuku bulsun tüm söküklerimiz hali hazırda tünediğimiz tükendiğimiz kadar türettiğimiz şiirlerin tininde ve yazıların titrinde...

Ah, kalemin sonlanmayan niyazı.

Kaile alınmasa bile diktir kalenin ve kalemimin duvarları ve dimdiktir yazarın başı ve rüyaları ve yüreği geçit vermese de afaki ruhlar geçimsiz addedilse bile yazan kalem...

Geçinmek ne ki?

En başta geçinmeli sevgiyle ve şiirle.

Geçkin gölgeler değil.

Mahzun imgeler hiç değil.

Sonsuzluğun çağrısında ağrıya ne ki yüreğimiz?

Varsın ağırdan alalım mutluluğu.

Ağır olalım.

Bize dileyen varsın, Molla desin.

Bir mola ise dünün enkazında kalan.

Dolsa miadı ne ki acıların?

Aşkın erittiği buzdağları.

Beyaz sayfaya saplarken kalemi ve pergeli ve işte masumiyetin kanayan yüreği ve endamı.

Ölümün hicvi.

Aşkın hicreti.

Bir muamma olsa ne ki izbelerde saklı iken zalimin ve iblisin kini.

Ne kinaye.

Ne aldatı.

Ne de hiciv.

Tanıklığında doğruların aşkla erdikse nihayete önceliğimiz olsun yeter ki hidayetin rüzgârı.

Rengi solmuş bir gün.

Nesri neşri sonlanmış iken hüznün.

Ve şairin hüznü yüreğini tek seven en çok sever olsun yeter ki Yüce Rabbi.

Söylemler ve sükün eden çok bilinmezli denklem.

Zuhur eden teselli

Tecellisi ile nice mucizenin de tevafuk bulduğu şu kaygan zemin gel gör ki şair ve kalem nasıl da kendinden emin mademki bir kere baş koydu İlahi Adaletin Çağrısında yandığı ne ki yüreğin çıra gibi ve de çitası yükselen inancın her zerresi ile aşkla ve Rabbi ile dolu iken Müminin ve şairin yüreği ve kalemi...